

Tomkova knjižica.

Županov Tomek je bil vrl deček, kakeršnih se malo najde med dobrimi otroci. Slušal je na vsako besedo očeta in mater, a v šoli je bil zmirom med prvimi. Ni čudo potem, da je znal čitati na vsako knjižico, ki jo je dobil v roke, in pisati je znal tako lepó in čedno, da so gosp. učitelj vse njegove pisánke branili v šolskej omari ter jih drugim otrokom kazali v zgled in posnemo. Bil je županov Tomek tudi drugače še posebno odličen deček. Nikoli ni nikogar razžalil ter je bil z vsemi svojimi továriši vedno dober in prijazen. Zató so ga pa tudi vsi otroci v vási radi imeli in se pogostoma okolo njega zbirali, ker jim je vedno kaj lepega pripovedoval ali pa bral iz kake knjižice, katerih je imel Tomek precejšno število.

Posebno so ga radi obiskovali taki otroci, ki še niso v šolo hodili in ravno s tacimi se je najrajše zabavljaj in jim najrajše pripovedoval kaj lepega iz svojih knjižic.

Koncem šolskega leta je dobil Tomek od gospoda župnika zalo knjižico v dar, poučno povest. Otroci so se zbirali okolo njega in ga radovedno poslušali. Posebno sosedov Tonček je bil prvi, ki je vsak dan po kosilu užé težko čakal zunaj na klopi, da pride Tomek in mu kaj lepega čita iz svoje knjižice. — Naj povem tudi vam nekaj tacih povestic, kakeršnih je bila polna Tomkova knjižica. Poslušajte tedaj in povejte jih tudi svojim bratecem in sestricam.

v katerej je bilo mnogo prav mičnih povestic. Večjega veselja ni bilo za Tomeka nego li to, če mu je kdo podáril kako knjižico z lepimi podobami in povesticami. Vsak dan, ako je bilo lepo vreme, šel je potem ven pred hišo, vsedel se je na klop in čital svojim malim továrišem in továrišicam iz vasi kako lepo in

1. Slepo detetce.

Baričini starši so bili zeló bogati. Necega dné se je Barica sprehajala z materjo po polji in je ugledala ob cesti sedeti ubožno ženo, ki je imela poleg sebe slepo dekletce. Ubožna žena je bila mati slepega detetca, ter je prosila dobre ljudi, da bi jej kaj podelili, da prehrani sebe in svojo slepo sirotko.

Baričina mati dadó ubožnej ženi dve desetici ter gredó s solznimi očmi dalje s svojo hčerko.

Gredóč jela je Barica, ki je tudi jokala, takó govoriti: „Ta sirotka ne vidi rumenega solnca ne svetlih zvezdic; ne vidi krasnih cvetic, zelenih gozdov ne písanih livad; ne vidi ljubih ptičic ne ribic v vodi; ne vidi svoje mile matere ne ljubega očeta; ne more jima pogledati v oči, katere njo tako mílo gledajo! Oh, ne bo jih tudi videla, dokler se skupaj ne združijo pri ljubem Bogú gori v svetlih nebesih! Kaj ne, da je takó, ljuba mati? Ali bi ne smela svoje prihranjene krajcarje vsak teden tej sirotki dati?“

„Ne samo da jih smeš dati, nego tudi jaz ti hočem dati vsak teden po goldinarju, da ga neseš ubogej materi slepega detetca.“

Nu, to ni trajalo dolgo, ker ubogo slepo detetce je kmalu umrlo, a za nekoliko tednov umrla mu je tudi mati.

Ko je to Barica slišala, rekla je: „O dobri Bog, zdaj óno slepo detetce pri tebi gleda svojo mater! O ti si dober oče vseh sirot! Bodi ti čast in hvala na veke!“

2. Kopriva.

Zórica ni slušala matere kadar jo so opominjevali. A kdor ne sluša svojih staršev, ónemu se večkrat kaj napačnega zgodi, in takó se je dogodilo tudi Zorici.

Zadej za hišo, v katerej je Zorica stanovala z materjo, bilo je mnogo ovočnega (sadnega) drevja, a tudi mnogo kopriv. Zató so mati večkrat opominjali Zórico, naj ne grè zadej za hišo. Necega jutra gre Zórica vender tjá, da-si jej je bilo prepovedano. V istem času padeti dve jabolki z drevesa naravnost v koprive. Zorica ju hoče hitro pobrati, ali spekla se je v koprivah, in jokajoč hiti v hišo k materi. Mislila je, da jo je pičila kača.

Mati jo primejo za róko in jo peljejo k ogledalu, da se pogleda, kako jej je koža zažaréla in zatekla. „Ni te pičila kača,“ rečejo mati, „nego opekle so te koprive. Da si slušala mene, ne bilo bi ti treba zdaj vpiti in jokati.“

Od sih dob je Zorica slušala svojo dobro mater.

3. Dobri otroci.

Marijca in Jožek, otroka ubožnih staršev, hodila sta v šolo. V učilnici sta se lepo védla in pazno poslušala na vse, kar jim je gospód učitelj razlagal.

Iz šole domóv se vračajoča sta bila mirna in tiha. Če so drugi otroci skakali preko jam, popenjali se na drevesa, trgali obleko in metali knjige in druga učila, katera so jim starši z žuljevimi rokami morali kupiti, rekla sta Marijca in Jožek: „Midva znava, da starši dadó otrokom vse, česar jim je treba; in midva naj bi trgala obleko in metala knjige in učila? — To bi ne bilo lepó in dobri ljudjé bi rekli, da sva malopridna in nehvaležna otroka, ako bi se po poti takó védla, kakor nekateri drugi otroci. To bi najine starše zeló razžalostilo.“

Takih povestí je bila Tomkova knjižica polna in če vam se dopadejo, hočemo jih drugič še nekoliko prinesti, da jih čitate svojim dobrim bratcem in sestricam.